

Sveci "idu" u paru

ZA MJESEC TRAVANJ 2024.

U GODINI ZAHVALE ZA SLIKU MILOSRDNOG ISUSA I DNEVNIK SV. FAUSTINE O 90. OBLJETNICI
NASTANKA

Sveci se pronalaze već ovdje na zemlji, prepoznaju se, potpomažu se uzajamno, uče jedni od drugih. Takvih primjera imamo napretek: sv. Franjo Asiški i sv. Klara, sv. Franjo Saleški i sv. Ivana de Chantal, sv. Benedikt i sv. Skolastika, sv. Albert Adam Chmielowski i bl. Bernardina Maria Jabłońska... Isto je bilo sa sv. Faustinom i njezinim ispovjednikom bl. Mihaelom Sopoćkom. Po Providnosti Božjoj s. Faustina našla je „vidljivu pomoć na zemlji“ zahvaljujući kojoj je trebala izvršiti Božju volju (*Dn 53*). Ona sama, njezina težnja za svetošću i misija koju joj je Isus povjerio utjecali su na duhovni i apostolski život vlč. Mihaela.

Razmatrajući *Dnevnik* doznajemo da je, s jedne strane, s. Faustina osoba koja je mnogo trpjela, bila izložena raznim kušnjama i pitanjima-sumnjama je li to što je proživljavala doista od Boga; s druge pak strane, doživljavala je iznimnu utjehu, mir, blizinu i Božju ljubav. Vjerna svojim obvezama, poslu i molitvi, strpljivo podnosi bolest, prihvaća na sebe pokornička djela kao zadovoljštinu za grijehe drugih. Njezina je vjera bila pouzdana i iskrena. Odgojena je u jednostavnoj, pravoj vjerničkoj obitelji gdje je sve bilo jasno i jednoznačno upućivalo na Boga kao jedini izvor dobra i ljubavi. Baš takav stav duha otvarao ju je prema Bogu, Njegovim nadahnućima i poticao na vjernost u duhovnom zvanju što ju je, ne jednom, skupo koštalo; usprkos tomu prihvaćala je trpljenja i prikazivala ih Bogu za druge. Nema sumnje da je njezina snaga ležala u iskrenom prihvaćanju redovničkog života te postupanju u skladu s pravilima Družbe u molitvi i sakramentalnom životu.

Jesu li ukazanja, unutarnja iskustva i doživljaji formirali njezinu svetost? „Namućila se s njima.“ Oni su bili izvor kolebanja i raznih sumnji. Često je sebi postavljala pitanja: je li to istina i zar je to moguće?

Trebao joj je netko tko će je poslušati, s njom razgovarati, shvatiti i iskreno i pošteno odgovoriti: je li to istina i je li to od Boga? Trebala je nekoga tko je poznavao problematiku i dinamiku duhovne stvarnosti, nekoga tko ima znanje, Božjeg duha i koji se želi time pozabaviti.

U tom se trenutku pojavio vlč. Mihael Sopočko. Njegov je životni put do trenutka susreta sa s. Faustinom bio sličan onomu kakav je i ona sama prolazila. U kući, u sredini u kojoj je odrastao i spremao se za svećeništvo, dobio je sve što mu je koristilo da ostane na ljudskoj, kršćanskoj i svećeničkoj razini onako kako treba. Imao je pouzdanje u Boga, otvorenost i osjećajnost prema Njemu, spremnost vršiti svoje obveze, požrtvornost, predanost u službi Bogu. Iskreno je živio svoje svećeništvo.

Kada je sreo s. Faustinu, u njegovu životu pojavio se sasvim novi zadatak: zajedno su se našli pred istim izazovom, istim pozivom – naviještati otajstvo Milosrđa. Bili su otvorni Božjem glasu, Njegovim nadahnućima, poslušni i vjerni zadatku koji im je bio povjeren.

Zapravo je svime upravljao sam Bog, jer je to bilo Njegovo djelo. Morali su na početku pokazati i svoj otpor, upoznati i provjeriti sebe... Iz *Dnevnika* znamo da s. Faustina nije odmah sve rekla svome ispovjedniku premda joj ga je Bog „već prije pokazao“ i od Boga je bio izmoljen. Sam ju je Isus u vezi s tim opomenuo (usp. Dn 263, 269, 144).

Velečasni Mihael Sopočko razmišljao je čak o odlasku iz samostana Družbe sestara naše Gospe od Milosrđa, a s. Faustinu nekoliko je puta stavio na kušnju prije nego je konačno bio dorastao visini zadatka.

U čemu je vlč. Sopočko pomogao s. Faustini? Kao svećenik, ispovjednik na službi u samostanu, učitelj, odgovoran za povjerenu dušu i za djelo Milosrđa koje mu je bio otkrivano, vršio je predano sve te obveze. Sam Isus je zapovjedio s. Faustini da bude poslušna ispovjedniku (usp. Dn 331, 979, 1308, 1644).

Poslušnost je bila zapravo „zaštita“ koja joj nije dopuštala da se mimoide s Božjom voljom i pomagala joj je ići stazama duhovnog rasta. Velečasni Sopočko je nije morao poticati da bude vjerna Bogu, da duhovno napreduje, jer je ona sama to htjela. Ispovjednik joj je prenosio znanje, a ona je bila zabrinuta za svoju ljubav prema Bogu – idući stepenicu po stepenicu prema savršenosti, čak je svojim životom bila „korak ispred“. Moramo ovdje priznati i da je vlč. Sopočko vodio s. Faustinu putem svetosti o čemu je ona pisala u svom *Dnevniku* (vidi: Dn 269-279, 331, 444, 144, 145, 937), a još više u pismima njemu upućenima.

Od velike je pomoći s. Faustini bila činjenica da je imala stalnog ispovjednika koju ju je razumio, podupirao i savjetovao, premda ponekad nije sve do kraja razumio. Razjašnjavao je, propitkivao, utvrđivao, uvjeren u autentičnost ukazanja i vizija. Pored svih poteškoća, bio je uvjeren i odlučan da treba naviještati istinu o Božjemu milosrđu, o štovanju toga Milosrđa i da je potrebno uvođenje Svetkovine Božjega milosrđa. Bio je osobno uvelike angažiran u realizaciji Isusovih zahtjeva i nasljednik apostolske misije s. Faustine nakon njezine smrti (vidi: Dn 53, 436-437).

A u čemu je vlč. Sopočku pomogla s. Faustina? Briga za vlastiti duhovni život i rast, kako smo već rekli, nikada mu nije bila strana. On je, slično s. Faustini, bio otvoren Božjem pozivu, trudio se vršiti volju Božju i ostati vjeran Bogu u svome svećeničkom zvanju.

Po susretu sa s. Faustinom bio je pozvan za nešto više – izvršiti zadatke koji se ne pojavljuju „svaki dan“ u svećeničkoj službi – služba Božjemu milosrđu: da se uvede svetkovina Milosrđa i da se širi štovanje Milosrđa – kult. „Ulasci“ u tajne duše s. Faustine vodili su ga da i sam živi sveto. Prvenstveno njezina molitva i prikazivanje trpljenja na njegove nakane bili su mu ogromna pomoć. (vidi: Dn 330, 596, 838, 852, 868, 988)

Od nje se učio pouzdanju u Boga, povjerenju u Njega. Snažila ga je takvim svojim stavom, posebno u trenutku smrti – odlaska s ovoga svijeta. Nakon posljednjeg razgovora s njom zapisao je sljedeće: „Osjetio sam veliku bol u duši i gorčinu i da se opraštam od neobične duše i da sam sada napušten od svih i da sam na neki način ostao sam. Ipak, shvatio sam da nitko drugi, već samo ja sam moram se još više pouzdavati u Božje milosrđe. Moram se uzdići iznad svojih malodušnosti i reći: 'Uzdam se... Uzdam se! I još jednom: Uzdam se u Tebe, Isuse!'

Nakon moje molitve uz nju umiruću, zaželjela mi je obilje Božjih milosti ovdje na zemlji i u Vječnosti.“

Ove su riječi za vlč. Sopoćka bile zaista snaga i blagoslov za daljnje pothvate.

Prateći svet život s. Faustine postao je veliki apostol Božjega milosrđa. Kao voditelj njezine duše, svjedok njezine bliskosti i dijaloga s Milosrdnim Isusom i svjedok njezinih djela koja je preko nje Bog učinio, dodirnuo je otajstva Boga samoga.

Briga za svoj svet život, za vjernost svećeničkom pozivu, ojačana susretima s neobičnom Sveticom, donijele su plod – njegovu svetost koju je Crkva potvrdila proglašivši ga blaženim. ***Sveci uistinu „idu“ u paru.***

za travanj 2024.

vlč. Henryk Ciereszko

Orędzie miłosierdzia br. 70, 2009., str. 6-7

Preveo s poljskog: p. Andrzej Wośko, SCJ (dehonijanac)

koordinator Koordinacije ŠBM

Lektura: Marija Vuković